

HÂN

<http://vietpen.net/truyenngan/trangsaigon/han.htm>

*"Mối tình đầu của tôi
Là cơn mưa giăng ngoài cửa lớp
Là áo người trắng cả giấc ngủ mê
Là bài thơ cứ còn hoài trong vở
Giữa giờ chơi mang đến, lại mang về
Mối tình đầu của tôi
Là cây đàn buông tiếng xa xôi
Ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu
Nên có một gã khờ ngóng nghịu mãi thành câm"
(Đỗ~ Trung Quân)*

Thân tặng những mối tình học trò dễ thương

Thế là không làm bạn với nhau nữa... Bỗng dưng một ngày nọ, Hân bảo: "Chán!", tôi cũng thờ ơ "Ừ, chán thật", Hân tiếp "Ngày nào cũng gặp, cũng nói bao nhiêu đó đề tài, cũng đi bao nhiêu đó con đường, la cà bao nhiêu đó quán xá, chán cũng phải" "Vậy thì sao?" "Thay đổi không khí đi" "Cũng được".

Tôi và Hân ở trong cùng một xóm, hai nhà chỉ cách nhau độ năm mươi mét. Không biết lúc "còn tấm mưa" thì hai đứa đã chơi với nhau chưa, nhưng với những gì còn lưu lại trong trí nhớ của tôi, tụi tôi đã làm bạn không dưới mười năm. Điều đó có nghĩa là tôi đã từng lê la trên chiếc xích đu ngoài sân nhà nó mấy ngàn lần, từ khi cái đu chú nó đặt người ta làm mang về còn trắng tinh, đến nay đã sơn lại không biết bao nhiêu lần mà vẫn không giấu được lớp rỉ sét bên trong biến nó thành cái màu xin xỉn trắng không ra trắng, vàng không ra vàng. Điều đó còn có nghĩa Hân cũng đã từng mấy ngàn lần thò cái bàn tay gầy tong gầy teo qua lớp cửa rào nhà tôi làm bằng lưới B40 để tự mở khóa vào trong (cái lỗ nhỏ xíu đó chỉ có bàn tay gầy còm và dài ngoằng của nó là lọt được vào và có thể với tới được cái khóa thôi, cho nên mỗi lần nghe lục cục ngoài cửa, mẹ tôi đoán chắc "Con Hân đến", còn tôi thì chẳng nói gì nhưng nghĩ bụng "Lại sắp ồn ào huyền não cho mà xem").

"Đổi không khí"... Thì đổi. Không ngờ thì ra không còn "dính dáng" đến Hân nữa thật là tuyệt. Bây giờ là sinh viên đại học rồi, hai đứa cặp kè hoài người ta đâu có hiểu dùm tôi xem nó như ... bạn trai. Mà như vậy thì có khác nào tôi tự đặt một tảng chướng ngại vật khổng lồ trên con đường tìm "ý trung nhân" của mình. Nói đến ý trung nhân, thật ra trong lòng tôi hình như ... đã có. Người ta nói lần đầu tiên biết yêu cậu con trai nào cũng hồi hộp, lóng ngóng, ăn không ngon, ngủ không yên... Nếu dựa trên đúng những triệu chứng này thì thẳng tôi... yêu mất rồi! Chẳng là mấy tháng trước đây, một hôm đang đợi Hân trước trường của nó, trái tim tôi bỗng nhiên đập loạn xạ thiếu điều muốn rớt ra khỏi lồng ngực khi nhìn thấy cô bạn đi cùng với Hân... Con gái nhà ai... dễ thương quá. Hân tự nhiên giới thiệu: Thu Lam, bạn học, ...Khang, hàng xóm. Tối hôm đó ngồi học, tôi không biết tại sao tay mình cứ vẽ nhăng nhít vào tờ giấy nháp, và sáng hôm sau soạn tập vở, tôi cũng không ngờ trên tờ giấy nháp nguệch ngoạc đó toàn là dày đặc hai chữ THU LAM.

Và cũng bằng trăm ngàn cách gian nan và chật vật, cũng quà, cũng hoa, cũng hết mượn sách đến cho mượn băng nhạc, hết giả bộ tình cờ gặp ngoài đường đến "không ngờ ở gần nhà người quen"... cuối cùng hè năm đó tôi cũng đã làm quen được Lam. Không như Hân, Lam thùy mị, dịu dàng và ăn nói rất nhỏ nhẹ. Chưa bao giờ Lam chủ động đến nhà tôi, lần nào cũng là tôi mời và đưa Lam đến (dĩ nhiên, Lam không thể biết được chỉ cần thò tay len vào những ô lưới sắt là có thể mở được cổng rào nhà tôi, mà cho dù biết đi nữa, Lam cũng không đời nào tự tiện nghịch ngợm như thế). Lần nào cũng vậy, Lam e thẹn đứng nép một bên chờ mẹ tôi ra mở cổng và lễ phép cúi đầu "chào bác". Mẹ và chị tôi rất quý Lam, nhưng thỉnh thoảng họ vẫn nhắc "Sao lâu quá không thấy con Hân đến chơi?" "Không nghe tiếng con Hân tíu ta tíu tít cũng buồn". Người lớn không biết bọn trẻ chúng tôi đã giao ước "thay đổi không khí" như thế nào! Nghe họ nhắc đến Hân, tự dưng tôi cũng nghĩ không biết nó ra sao rồi.

Nhà Hân ở gần đầu hẻm hơn nên từ lúc “nghỉ chơi”, tôi không biết nó đi học với ai, đi bằng gì (lúc trước tôi vẫn thường cho nó đi ké) vì nó đi học sớm hơn tôi và về trễ hơn tôi. Có một lần tôi đi ngang nhà Hân thấy nó ì ạch kéo tấm bạt trước hiên nhà vào, suýt chút nữa tôi đã dừng xe chạy vào giúp nó, tấm bạt đó khó kéo lắm, phải giữ chặt tay quay mới được, mà chuyện đó trước nay ngoài anh hai của Hân chỉ có tôi là biết cách. Nhưng rồi chợt nhớ chuyện “giao kèo” giữa hai đứa, tôi phớt lờ chạy qua luôn. Suốt hôm đó, tôi cứ cảm thấy áy náy khó chịu khi nghĩ đến đôi tay gầy còm của Hân vật lộn với cái tay quay dở chứng.

Ngồi bên Lam khác hẳn ngồi với Hân. Lam ít nói, hay mỉm cười mắc cỡ (cái kiểu cười có thể làm chết ngộp bất kỳ gã con trai yếu tim nào giống như... tôi). Tôi có thể ngồi hàng giờ bên Lam để ngắm trời mưa, nhìn mấy chú ếch con nhảy bùm xuống vũng nước rồi lại phóc lên thêm, nhìn bong bóng nước phập phều nổi đuôi nhau như vô tận, để cảm nhận cái không gian ẩm cúng và gần gũi giữa hai đứa. Nếu là Hân, đời nào nó chịu ngồi im như vậy, thế nào nó cũng giang đầu ra ngoài mưa, rượt đuổi cho bằng được mấy con ếch tội nghiệp, bỏ chúng vào trong cái hộp bánh tây to tướng xin được của mẹ tôi (Tôi còn nhớ lần đó để mau được sở hữu cái hộp, hai đứa phải ráng ăn cho hết bánh, ăn sáng, ăn trưa, nhin cả cơm, đến tối thì nhau đau bụng gần chết, mẹ tôi và mẹ Hân cuống quýt đưa hai đứa vào bệnh viện,...). Sau đó, thế nào Hân cũng vừa vuốt ve đầu chúng, vừa thủ thỉ nói chuyện như thể chúng biết nghe và hiểu được tiếng người vậy, rồi rồi cuộc cũng luyến tiếc thả lại chúng ra ngoài vũng nước mưa... Hân đó, nó ngốc nghếch lắm!

Tuy làm bạn với Lam quả là một niềm hạnh diện lớn đối với tôi, đôi khi nàng tiên xinh đẹp này cũng làm tôi đến khốn khổ. Một lần trời mưa dai dẳng, Lam đang ở chơi nhà tôi, cứ nôn nóng đi ra đi vào, sợ gia đình đợi. Mãi đến lúc chỉ còn lâm râm, Lam cũng sợ ướt, chưa chịu đi về, mà ở lại cũng không yên tâm (khổ nỗi mấy cái áo mưa trong nhà ba tôi đi làm để quên hết ở cơ quan) – Thôi kệ, con gái đẹp mà, tiểu thư một chút cũng không phải là không thể chấp nhận được. Bỗng nhiên tôi phì cười khi nghĩ đến Hân, nếu là nó, có mà trời gầm sấm chớp, nó cũng có cách về; Có lần nó mượn cái xô tưới cây của mẹ tôi để... che đầu chạy về nhà, làm con chó nhà nó thấy lạ mắt chạy ra ngoạm cho nó một phát. (Lần đó cũng là tôi chở nó đi chích ngừa chứ ai!)

Hôm chủ nhật vừa rồi, tôi đi mua cá kiểng, lúc chạy ngang nhà Hân, tôi thấy một thằng con trai tướng tá ẻo lả ngồi trên chiếc xe gắn máy mới cáu cạnh, nói chuyện với Hân. Lâu nay không gặp Hân, hôm ấy tôi thấy nó khác hẳn. Hình như nó đi ăn tiệc ở đâu mới về. Nó mặc áo đầm trắng (áo này mẹ nó tặng cho nó vào sinh nhật năm nó thi đậu đại học, nhưng lâu nay chưa bao giờ tôi thấy nó mặc, nó nói khi nào tôi... lấy vợ, nó sẽ làm dâu phụ, lúc đó sẽ mặc cái áo lộng lẫy này. Tự nhiên tôi thấy giận nó quá, chưa gì mà đã không giữ lời!). Hai đứa nói nói cười cười nhắm tít cả mắt. Hình như nó... đẹp ra, nhưng điệu bộ thì... thấy ghét không chịu nổi.

Ngày lễ Sinh Viên, trường tôi tổ chức khiêu vũ, tôi mời Lam. Lam mặc áo đầm màu xanh dương, tóc cột cao, trắng trẻo và thuần khiết như một nàng tiên. Lam không khiêu vũ rành lắm nên chúng tôi chỉ ra vài bài. Đến điệu Valse, tôi thấy một cái dáng quen thuộc lướt ra sàn – Là Hân – Nó nhảy với thằng công tử bột ẻo lả khó ưa kia – Hóa ra hẳn cũng là sinh viên trường tôi sao? Hân lại mặc cái áo đầm trắng đó, nó lướt qua lướt lại, đầu nghiêng nghiêng ngả ngả, tay bám chặt gã công tử bột... Là tôi đã dạy nó nhảy Valse chứ ai. (Hồi đó nó nhát lắm, còn nói là “mai mốt chỉ dám nhảy Valse với Khang thôi chứ với người lạ thì thế nào cũng dẫm phải chân người ta, quê lắm”. Con gái... thật đúng là bột bạc!) Thấy tôi cả buổi không vui, Lam ái ngại hỏi “Có phải tại Lam khiêu vũ tệ quá không?” “Đâu có, hôm nay Khang bị cảm”, tôi trả lời lấy lệ.

Tôi nói chơi vậy thôi nhưng không ngờ hôm đó về, tôi bệnh thật. Tôi sốt đến gần bốn mươi độ, cổ họng đau rát, đầu nhức như búa bổ, ăn bao nhiêu nôn ra bấy nhiêu. Trưa hôm sau, mẹ sốt từ cái nồi sứt quai ra một chén cháo, nói với tôi “Con Hân nấu mang qua đó”. (À, tôi nhớ ra rồi, cái nồi sứt quai ở nhà Hân là do tôi làm. Lần đó tôi một tay cạo miếng cơm cháy trong nồi, một tay giữ quai, không ngờ giật mạnh quá làm sứt ra luôn). Tôi vừa thấy vui vui, vừa thấy mắc cỡ “Mẹ nói với nó con bệnh chi vậy?” Chiều, lúc tôi đang ngủ thì nghe miệng mình mát lạnh. Tôi mở mắt, nhìn thấy Hân. Nó vừa cười khúc khích vừa nhét một miếng bườì lạnh ngắt vào miệng tôi. (Nó biết lúc nào sốt tôi thích nhất là trái cây để trong tủ lạnh). Tôi nhai

múi bưởi ngon lành và toét miệng cười “Đi học mới về hả?” “Ừ”. Bỗng dưng tôi không còn thấy giận và ghét nó nữa. Tôi nói với nó “Mai chờ Khang đến chở đi học” “Bệnh mà đi học cái gì” – Nó trề môi. “Hết bệnh rồi”, tôi vừa nói vừa lồm cồm bò dậy. Tự nhiên tôi phát hiện đôi mắt một mí của nó ... dễ thương quá chừng. Tôi muốn nói với nó rằng: Đừng “thay đổi không khí” nữa, chán lắm, nhưng thôi, để dành ngày mai. Ngày mai, tôi còn nhiều điều khác để nói với Hân nữa. Chắc chắn Hân sẽ không chán vì chúng tôi mãi cứ “nói bao nhiêu đó đề tài” bởi vì ngày mai, tôi nhất định sẽ có đề tài khác để nói.

03/2001